

PROP DE VOSALTRES

Després de la visita dels bisbes al Papa

Estimats diocesans:

En el comentari anterior del 12 de desembre de 2021 vaig anunciar que els bisbes de les províncies de Tarragona i de Barcelona, que formen l'anomenada Tarraconense, farien la *Visita ad limina* durant la segona setmana del mes de gener, del dia 10 al 15.

Ara que ja han passat unes setmanes em sembla oportú informar tota la diòcesi del resultat d'aquesta Visita al Papa que, com estava previst, es va desenvolupar amb cordialitat i amb molt de profit. A més, es van complir els objectius fonamentals explicats en la glossa de desembre.

Tal com va programar la Santa Seu i la Conferència Episcopal Espanyola, el conjunt dels bisbes espanyols vam ser distribuïts en quatre setmanes. A les nostres províncies de Catalunya i de València (diòcesis valencianes i de les illes Balears) se'ls va assignar la mateixa setmana. Tots junts, uns 22 bisbes, vam participar en els actes programats, que consistien en les celebracions a les basíliques romanes, la visita a les diferents Congregacions i l'audiència amb el Sant Pare. Aquesta última, segurament la més esperada i emotiva, ens va ocupar tot el matí del divendres 14 de gener.

No pretenc fer una crònica d'aquest esdeveniment eclesial sinó expressar només els meus sentiments personals i, alhora, informar-ne breument als catòlics de la nostra diòcesi. Pel que fa als sentiments, us vull manifestar la immensa alegria de tornar a Roma a prostrar-me davant les tombes dels

apòstols Pere i Pau i comprovar la universalitat del missatge de Jesús de Natzaret, arrelat en tots els pobles i cultures del món. Allí es nota més que enlloc la catolicitat de l'Església. També us haig d'expressar la confiança del papa Francesc, la seva proximitat, la seva autenticitat en exposar els reptes de l'Església davant del món d'avui, la seva capacitat d'escolta sobre els temes d'evangelització que els bisbes li vam plantejar. Així mateix ens va insistir a ser persones d'esperança: la nostra Església està assistida per l'Esperit Sant i té assegurat el seu caminar cap al futur i en totes direccions. A la vegada, ens va demanar que no oblidem mai els qui els falta gairebé de tot i que animem les nostres comunitats diocesanes a participar de manera intensa i sincera en el procés sinodal que estem vivint. Va ser un matí de divendres que no oblidaré mai per la gran llibertat davant de les qüestions proposades, pel clima de pregària i pels ànims rebuts del Successor de Pere. Reitero la meva pe-

tió d'oracions perquè els pastors del ramat del Senyor sapiguem guiar-lo amb valentia i autenticitat.

Durant tota la setmana hi va haver reunions de treball a les seus dels diversos departaments pastorals, que se'n diuen Congregacions. Vam anar a les següents: Culte Diví, Doctrina de la Fe, Clergat, Bisbes, Educació Catòlica, Promoció de la Nova Evangelització, Laics, Família i Vida, Servei de Desenvolupament Humà Integral, Instituts de Vida Consagrada i, finalment, Sínode de Bisbes. En totes se seguia un esquema similar: els seus responsables explicaven l'estat actual dels assumptes de la seva competència i els bisbes preguntàvem i exposàvem alguna dificultat de la nostra diòcesi, o comunicàvem alguna experiència pastoral concreta que podia servir per aplicar en altres indrets. Van ser reunions molt profitoses: es va parlar, es va escoltar i es va intentar establir criteris comuns d'actuació en totes les iniciatives pastorals de l'Església en general i de cada diòcesi.

A primera hora del matí de cada dia de la setmana vam celebrar la Missa en una de les basíliques romanes: Sant Pere, Sant Pau Extramurs, Santa Maria la Major i Sant Joan del Laterà. El divendres a la tarda vam acompanyar el cardenal Omella a celebrar la Santa Missa a la parròquia romana de la qual és titular, Santa Creu de Jerusalem.

Amb la meva benedició i afecte,

† **Salvador Giménez Valls**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

La Fundació Verge Blanca i Lleure Quàlia renoven la cessió de la casa de colònies de Llesp

La Fundació Verge Blanca i Quàlia Cooperativa de Lleure han renovat la cessió de la casa de colònies de Llesp, la Verge Blanca, propietat del Bisbat de Lleida, mitjançant un nou conveni perquè l'entitat targarina continuï gestionant aquest equipament fins al desembre de 2023. El 23 de maig de 2013, la Fundació Verge Blanca, mitjançant la secció del Servei de Colònies de Vacances, va firmar el primer conveni entre les dues entitats amb l'objectiu que l'Associació Alba, ara a través de Quàlia Cooperativa de Lleure, pogués generar ocupació per a persones amb discapacitat i promoguésser servei de lleure a altres entitats socials, així com estades per a persones amb discapacitat i a les seves famílies.

La Fundació Verge Blanca és una entitat sense ànim de lucre, que fa més de 50 anys que treballa en les Terres de Lleida, amb l'objectiu de servir a tota la societat en el camp concret de l'educació en el lleure, d'infants, d'adolescents i joves, d'adults i de la tercera edat, tant des de les accions de voluntariat com des de l'àmbit professional.

Lleure Quàlia és una cooperativa sense ànim de lucre, que pertany al Grup Alba, grup d'entitats d'economia social i solidària, que tenen com a objectiu oferir una atenció integral a totes aquelles persones amb qualsevol tipus de discapacitat, col·lectius de joves i infants, gent gran així com altres col·lectius en risc d'exclusió, partint de les seves necessitats i els seus interessos i els de les

seves famílies. Amb la finalitat d'aconseguir el seu màxim desenvolupament humà i la seva màxima inclusió dins la societat.

CERCA DE VOSOTROS

Tras la visita de los obispos al Papa

Queridos diocesanos:

En un comentario anterior (12 de diciembre de 2021) anuncié que los obispos de las provincias de Tarragona y de Barcelona, que forman la llamada Tarraconense, realizarían la *Visita ad limina* durante la segunda semana del mes de enero, del día 10 al 15.

Unas semanas después me parece oportuno dar información a toda la diócesis del resultado de dicha Visita al Papa que, como estaba previsto, se realizó con cordialidad y con mucho provecho. Además se cumplieron los fines fundamentales explicados en la glosa de diciembre.

Tal como quedó establecido por la Santa Sede y la Conferencia Episcopal Española el conjunto de los obispos españoles fue distribuido en cuatro semanas. A nuestras provincias de Cataluña junto a la de Valencia (diócesis valencianas y de las islas Baleares) se les asignó la misma semana. Juntos, unos 22 obispos, participamos en todos los actos programados que consistían en las celebraciones en las basílicas romanas, visita a las distintas Congregaciones y audiencia del Santo Padre. Esta última, seguramente la más esperada y emotiva, nos llevó toda la mañana del viernes 14 de enero.

No pretendo hacer una crónica de este acontecimiento eclesial. Sólo expresar mis sentimientos personales y, a la vez, dar una breve información a todos los católicos de nuestra diócesis. Respecto a lo primero, en el tema de los sentimientos, manifestar la inmensa alegría de volver a Roma a postrarse ante las tumbas de los apóstoles Pedro y Pablo y comprobar la universalidad del mensaje de Jesús de Nazaret enraizado en todos los pueblos y culturas del mundo. Allí se nota más que en otras partes la catolicidad de la Iglesia. También os he de manifestar la confianza del papa Francisco, su cercanía, su autenticidad al exponer los retos de la Iglesia ante el mundo de hoy, su capacidad de escucha ante los temas de evangelización que los obispos le planteamos; también nos insistió en ser personas de esperanza; nuestra Iglesia está asistida por el Espíritu Santo y tiene asegurado su caminar hacia el futuro y en todas direcciones; nos pidió que no olvidemos nunca a los que carecen de casi todo y que animemos a nuestras comunidades diocesanas a participar intensa y sinceramente en el proceso sinodal que estamos viviendo. Fue una mañana de viernes que no olvidaré nunca por la gran libertad ante los temas propuestos, por el clima de oración mantenido y por los ánimos recibidos del Sucesor de Pedro. Reitero mi petición de oraciones para que los pastores del rebaño del Señor sepamos guiarlo con valentía y autenticidad.

Durante toda la semana hubo reuniones de trabajo en las sedes de los diversos departamentos pastorales que se llaman Congregaciones. Estuvimos en las siguientes: Culto Divino, Doctrina de la Fe, Clero, Obispos, Educación Católica, Promoción de la Nueva Evangelización, Laicos, Familia y Vida, Servicio de Desarrollo Humano Integral, Institutos de Vida Consagrada y, por último, Sínodo de Obispos. En todos ellos se seguía un esquema similar: sus responsables explicaban el estado actual de los asuntos de su competencia y los obispos preguntaban, exponían alguna dificultad de su respectiva diócesis o comunicaban determinada experiencia pastoral que podía servir para aplicar en otras partes. Fueron reuniones muy provechosas; se habló, se escuchó y se intentó establecer criterios comunes de actuación en todas las iniciativas pastorales de la Iglesia en general y de cada diócesis.

A primeras horas de la mañana de cada día de la semana celebramos la Misa en una de las basílicas romanas: San Pedro, San Pablo Extramuros, Santa María la Mayor y San Juan de Letrán. El viernes por la tarde acompañamos al cardenal Omella a celebrar la Santa Misa en la parroquia romana de la que es titular, Santa Cruz en Jerusalén. Con mi bendición y afecto.

† **Salvador Giménez Valls**
Obispo de Lleida

Recull en imatges de la visita *ad limina apostolorum*

El bisbe Salvador va participar del 10 al 15 de gener a la visita *ad limina apostolorum* a Roma. Us deixem a continuació amb un re-

cull d'imatges de les jornades de treball, comunió i pregària entre els bisbes de les províncies eclesiològiques de Tarragona, Barcelona i València.

Els bisbes participants en la visita *ad limina* van celebrar l'Eucaristia el primer dia a la tomba de sant Pere

Foto de família dels bisbes a la basílica de Sant Joan del Laterà

El bisbe Salvador, al centre de la imatge, a la celebració a Santa Maria la Major, el tercer dia de la visita

Els bisbes també van participar en reunions en diferents dicasteris com aquesta al Sínodo dels Bisbes

El dijous 13 de gener, els bisbes van celebrar l'Eucaristia a Sant Pau Extramurs

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

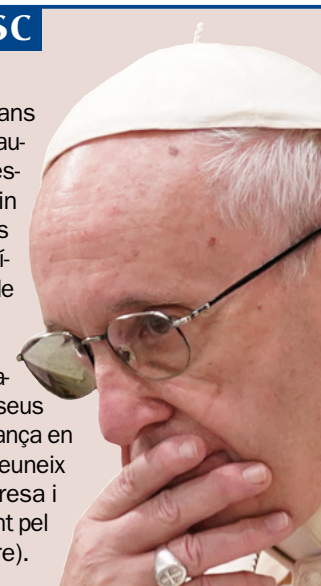

@Pontifex: «El camí de la pau, que sana els conflictes i regenera la fraternitat, està marcat pel diàleg. Hem d'ajudar-nos a creure en la força pacient i humil del diàleg. No és un camí fàcil; però no hi ha alternatives per arribar a la reconciliació» (3 de desembre).

@Pontifex: «L'Esperit Sant desitja que ortodoxos i catòlics tornem a acostar-nos amb humilitat i respecte. Ell ens convida a no resignar-nos enfront de les divisions del passat i a conrear junts el camp del Regne amb paciència, assiduitat i de manera concreta» (3 de desembre).

@Pontifex: «Es necessiten cristians lluminosos, que amb gestos i paraules de consol encenguin llums d'esperança en la foscor; que sembrin brots d'Evangelí en els àrids camps de la quotidianitat; que portin carícies a les solituds del sofriment i de la pobresa» (3 de desembre).

@Pontifex: «La nostra Església és mare, i una mare sempre reuneix els seus fills amb tendresa. Tinguem confiança en aquesta Mare Església que ens reuneix a tots i que amb paciència, tendresa i valentia ens condueix cap endavant pel camí del Senyor» (3 de desembre).

VIDES DE SANTS (XIX)

Mare de Déu del Blau

És una altra de les advocacions de la Mare de Déu. Originària del mainell, columneta que mig-partia el portal, de la porta dels apòstols de la Seu Vella de Lleida. És una obra del mestre Jordi Safont, del 1447, que estigué vinculat a les obres de l'edifici entre els anys 1441 i 1454. En la seva iconografia ens apareix com una escultura de grans dimensions. On apareix Maria, dempeus, sostenint el Nen Jesús a sobre del braç esquerra, mentre que a la dreta suporta un colom. Ambdós vesteixen amb túniques cenyides a la cintura.

Maria està mudada amb un ampli mantell que l'abilla des del cap. La mà dreta fou restaurada l'any 1672, com ho demostra un dibuix de la Verge del segle XVIII descobert a l'Arxiu Capitular. Maria inclina el cap amb la finalitat d'observar els fidels que entren per la porta que presidia. La Mare de Déu del Blau amaga una de les llegendes més boniques que existeixen.

Els canonges de la Catedral de Lleida van encomanar dues imatges de la Mare de Déu que se situarien a les portes principals de dues edificacions de Lleida, una era la Seu Vella i l'altra, l'antic hospital Santa Maria.

Jordi Safont, mestre arquitecte de la Seu Vella, rebé l'encàrrec d'esculpir-les. L'empresa era exigent, atès que, havia de realitzar el lliurament d'ambdues imatges amb celeritat. D'aquí que al mestre escultor se li ocorregué la pensada que el seu ajudant, Bertran de la Borda, comencés a tallar un bloc de pedra per a una imatge, mentre ell en treballava l'altra.

D'aquesta manera tindria les dues escultures finalitzades en la data fixada. Tots dos es posaren a treballar, l'aprenent amb més il·lusió i inspiració. Safont en veure que l'aprenent havia realitzat una escultura més bella i perfecta que la seva, ple d'enveja i exaltat, llançà un martell a la cara de la imatge amb l'objectiu de malmetre-la, emperò en comptes de trencar-se, va romandre sencera tal i com l'havia concebuda.

L'aprenent, tanmateix, a l'indret del front on va impactar l'eina va sorgir un senyal, com si hagués estat de carn i ossos, un blau. També participaren en la creació de la imatge el calderer Mahoma Mulla, que en realitzà les diademes, així com també el pintor Tomé Teixidor, autor de la policromació. La veu dels fets corregué per tots els habitants de Lleida que aviat anaren a veure el prodigi. La imatge fou trencada l'any 1936, emperò es reconstruí i res-

taurà amb motiu de l'exposició «Millenium». Actualment, des del 2001 la trobem situada en un lateral del prebisteri a l'Altar Major de la Catedral Nova de la ciutat.

La seva festivitat se celebra cada 2 de febrer, data en què es recorda la seva llegenda. En la celebració es realitza una ofrena de llum i de flors a la imatge amb el protagonisme de les nenes i noies que porten el seu nom o que s'anomenen Maria del Blau. Els beneficis de les ofrenes van destinades al programa Acol·lida de Càritas Diocesana de Lleida, per atendre situacions de precarietat familiar. Són moltes les nenes que s'anomenen Blau en honor a la Mare de Déu.

Josep Maria Corretger Olivart

REFLEXIONS

Déu i la llei de la gravetat

Un dels ensenyaments més importants que hem rebut de Jesús, el Mestre, ha estat «el Regne de Déu és dins vostre». Amb aquesta misteriosa frase Jesús descriu on podem trobar Déu. No hi ha distància entre Déu i cadascú de nosaltres. La proximitat del Déu de Jesús és total. Per tant ens correspon a cada creient d'experimentar aquesta presència i mantenir en tot moment que Déu hi és.

Certament, la major part de les persones i en la majoria dels moments, podem viure com si Déu no hi fos. S'ha creat una manera de viure, un «modus vivendi», on descobrir Déu a prop és difícil i, encara més, viure amb Déu incorporat a la nostra mateixa existència.

És per això que cal prendre consciència que no ens podem dependre de Déu mentre vivim en aquesta terra. Talment com la força de la gravetat a la qual estem sotmesos permanentment. No sé si valorem prou el fet de viure sota els efectes d'aquesta llei omnipresent. Tot el que fem ho fem comptant amb la gravetat i ens hem acostumat a fer-la servir. La gran majoria de les vegades fem les coses inconscientment com si la força de la gravetat no hi fos, però no per no tenir-la present no vol dir que no hi sigui i no actui. És la nostra gran companya inseparable.

Si volem experimentar la proximitat de Déu n'hi ha prou amb veure's agafat al terra i percebre que sempre som atrets cap avall. Que sempre tenim aquest ajut que ens embolcalla allà on siguem i que no podem viure sense comptar amb la seva presència. Això que ho podem constatar de la gravetat ho podem afirmar de Déu. Pregunteu als astronautes com viuen quan han perdut l'atracció de la gravetat! De ben segur, cada dia, volen tornar a deixar-se atrapar per la gravetat.

Mn. Valentí Alonso i Roig

Rector a diverses parròquies del Penedès

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

7. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [1Re 8,1-7.9-13 / Sl 131 / Mc 6,53-56]. Sant Ricard, rei d'Anglaterra; sant Teodor, mr.; santa Juliana, viuda.

8. ■ Dimarts [1Re 8,22-23.27-30 / Sl 83 / Mc 7,1-13]. Sant Jeroni Emiliàni (Venècia, 1486 - Somasca, 1537), prev., fund. somascos; santa Elisenda, vg.; santa Josefina Bakhita, vg.

9. ■ Dimecres [1Re 10,1-10 / Sl 36 / Mc 7,14-23]. Sant Sabí, bisbe; sant Ni-

cèfor, mr.; sant Miquel Febres, rel. de La Salle; santa Apol·lònia, vg. d'Alexandria i mr. (249), patrona dels odontòlegs i els ortodontistes.

10. □ Dijous [1Re 11,4-13 / Sl 105 / Mc 7,24-30]. Santa Escolàstica (s. V-VI), vg., germana de sant Benet; santa Sotera, vg. i mr.; sant Silvà, bisbe; sant Hug, abat.

11. ■ Divendres [1Re 11,29-32; 12,19 / Sl 80 / Mc 7,31-37]. Mare de Déu

de Lourdes, apareguda a la cova de Massabielle (1858); sant Desideri, bisbe; santa Eloïsa, vg.; sant Benet d'Arnià, abat benedictí.

12. ■ Dissabte [1Re 12,26-32; 13,33-34 / Sl 105 / Mc 8,1-10]. ■ *Sant Feliu de Llobregat*: santa Eulàlia, vg. i mr., també patrona de Barcelona i cotitular de la catedral; sant Gaudenç o Gaudenci, bisbe; sant Damià, soldat mr.; beat Reginald d'Orleans, prev. dominicà; bea-

ta Humbelina, viuda; beat Josep Olalla Valdès, rel.

13. ■ Diumenge vinent, VI de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Jr 17,5-8 / Sl 1 / 1Co 15,12.16-20 / Lc 6,17.20-26]. Sant Benigne, prev. i mr. (s. III); sant Gregori II, papa (romà, 715-731); santa Maura, mr.; sant Gimer, bisbe; beat Jordà de Saxònia, prev. dominicà; beata Cristina d'Spoleto, vg. agustina.

Diumenge V de durant l'any (C)

COMENTARI

«Ho deixaren tot i se n'anaren amb ell»

Segurament que tots tenim experiència d'intentar fer moltes coses i aconseguir-ne pocs resultats. Això pot portar a la frustració. Però en l'àmbit de la fe, hi ha un actor que és decisiu i fonamental: el Senyor. Per això, tot el que fem els cristians ve mogut per la seva crida, per la seva vocació que ens empeny a treballar pel Regne. A l'Evangeli trobem Pere i els seus companys intentant de pescar però incapaçs d'aconseguir cap resultat positiu. És llavors quan Jesús diu: *Tira endins, i caleu les xarxes per pescar*. Pot semblar una temeritat: què sap Jesús de pescar! Ells són els professionals. Però Pere es fia de Jesús: *...ja que vós ho dieu, calaré les xarxes*. El resultat: *Agafaren tant de peix que les xarxes s'esquinçaven*. I ara és quan Jesús els crida: *No tinguis por; des d'ara seràs pescador d'homes*. Això val també per a Andreu, Jaume i Joan: *Ho deixaren tot i se n'anaren amb ell*. Ara saben que el fruit no depèn d'ells sinó del Senyor que els crida. I així comença també la missió d'Isaïes. Té una gran visió que li fa prendre consciència de la seva indignitat: *Ai de mi, no podré parlar! Soc un home de llavis impurs i visc enmig d'una poble de llavis impurs*. Però llavors ve l'acció de Déu. *Un serafí li tocà els llavis amb una brasa i li digué: Ja ha desaparegut la teva culpa, el teu pecat ja ha estat esborrat*. Ara, un cop rebuda la purificació pe part de Déu ja pot fer de profeta. Déu pregunta: *Qui enviaré?* I Isaïes diu: *Aquí em tenui: envieu-m'hi*. La vocació, la crida de Déu sempre precedeix la nostra missió; ja no és, per tant, una missió purament humana, sinó divina, podem dir. Pau ens recorda el nucli de la nostra predicació: *Crist morí pels nostres pecats, fou sepultat, i al tercer dia ressuscità, tot segons les Escripures*. I s'aparegué als Dotze i a més de cinc-cents germans. Aquesta és la nostra missió: donar a conèixer l'amor de Déu manifestat en el Crist, mort i ressuscitat per nosaltres. Això és el que tots prediquem, diu Pau. El centre de la nostra vida i de la nostra acció ha de ser el Crist.

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura del llibre d'Isaïes (Is 6,1-2a,3-8)

L'any que morí el rei Ozias vaig veure el Senyor assegut en un tron alt i prominent. Els plecs del seu mantell omplien el temple. L'assistien, drets, uns serafins que cridaven l'un a l'altre: «Sant, sant, sant és el Senyor de l'univers, tota la terra és plena de la seva glòria.» Aquell crit feia estremir els muntants de les portes i l'edifici s'omplia de fum. Jo vaig dir: «Ai de mi, no podré parlar! Jo que soc un home de llavis impurs i visc enmig d'un poble de llavis impurs, he vist amb els meus ulls el rei, el Senyor de l'univers.» Llavors un dels serafins volà cap a mi duent amb uns molls una brasa que havia pres de l'altar. Em tocà els llavis amb aquella brasa i em digué: «Això t'ha tocat els llavis: ja ha desaparegut la teva culpa, el teu pecat ja ha estat esborrat.» Després vaig sentir la veu del Senyor que deia: «Qui enviaré? Qui ens hi anirà?» Jo vaig respondre: «Aquí em tenui: envieu-m'hi.»

► Salm responsorial (137)

R. *Us vull cantar a la presència dels àngels, Senyor.*

► Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 15,1-11) (Versió abreujada)

Germans, primer de tot us vaig transmetre el mateix ensenyament que jo mateix havia rebut, és a dir, que Crist, com deien ja les Escripures, morí pels nostres pecats, que fou sepultat i que al tercer dia, com deien ja les Escripures, ressuscità. Que després s'aparegué a Quefes i després als dotze. Després s'aparegué a més de cinc-cents germans a la vegada; molts d'aquests encara viuen, però alguns ja són morts. Després s'aparegué a Jaume, i més tard a tots els apòstols. Finalment, el darrer de tots, com un que neix fora de temps, se m'aparegué fins i tot a mi. Tant si soc jo com si són ells, això és el que vosaltres heu cregut.

► Lectura de l'Evangeli segons sant Lluç (Lc 5,1-11)

En una ocasió la gent s'aglomerava sobre Jesús per escoltar la paraula de Déu.

Ell, que es trobava vora l'estany de Genesaret, veié dues barques a la platja. Els pescadors n'havien baixat i rentaven les xarxes. Pujà en una de les barques, que era de Simó, li demanà que l'apartés una mica de terra, s'assegué i ensenyava la gent de la barca estant. Quan acabà de parlar, digué a Simó: «Tira endins, i caleu les xarxes per pescar.» Simó li respongué: «Mestre, ens hi hem escarrassat tota la nit i no hem pescat res, però ja que vós ho dieu calaré les xarxes.»

Així que ho feren agafaren tant de peix que les xarxes s'esquinçaven. Llavors feren senyal als pescadors de l'altra barca que vinguessin a ajudar-los. Ells hi anaren, i ompliren tant les barques que quasi s'enfonsaven.

Simó Pere, en veure això, es llançà als genolls de Jesús i li deia: «Senyor, allunyeu-vos de mi, que soc un pecador.»

Ni ell ni cap dels qui anaven amb ell no se sabien avenir d'una pesca com aquella. Igual passà amb Jaume i Joan, fills de Zebedeu, que eren socis de Simó. Però Jesús digué a Simó: «No tinguis por: des d'ara seràs pescador d'homes.»

Llavors tornaren a terra les barques, ho deixaren tot i se n'anaren amb ell.

► Lectura del libro de Isaías (Is 6,1-2a.3-8)

El año de la muerte del rey Ozías, vi al Señor sentado sobre un trono alto y excelso: la orla de su manto llenaba el templo. Junto a él estaban los serafines, y se gritaban uno a otro diciendo: «Santo, santo, santo es el Señor del universo, llena está la tierra de su gloria!» Temblaban las jambas y los umbrales al clamor de su voz, y el templo estaba lleno de humo. Yo dije: «¡Ay de mí, estoy perdido! Yo, hombre de labios impuros, que habito en medio de gente de labios impuros, he visto con mis ojos al Rey, Señor del universo». Uno de los seres de fuego voló hacia mí con un ascua en la mano, que había tomado del altar con unas tenazas; la aplicó a mi boca y me dijo: «Al tocar esto tus labios, ha desaparecido tu culpa, está perdonado tu pecado». Entonces escuché la voz del Señor, que decía: «¿A quién enviaré? ¿Y quién irá por nosotros?». Contesté: «Aquí estoy, mándame.»

► Salmo responsorial (137)

R. *Delante de los ángeles tañeré para ti, Señor.*

► Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Cor 15,1-11) (Versión abreviada)

Os recuerdo, hermanos, que yo os transmití en primer lugar, lo que también yo recibí: que Cristo murió por nuestros pecados según las Escrituras; y que fue sepultado y que resucitó al tercer día, según las Escrituras; y que se apareció a Cefas y más tarde a los Doce; después se apareció a más de quinientos hermanos juntos, la mayoría de los cuales vive todavía, otros han muerto; después se apareció a Santiago, más tarde a todos los apóstoles; por último, como a un aborto, se me apareció también a mí. Pues bien; tanto yo como ellos predicamos así, y así lo creísteis vosotros.

► Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 5,1-11)

En aquel tiempo, la gente se agolpaba en torno a Jesús para oír la palabra de Dios. Estando él de pie junto al lago de Genesaret, vio dos barcas que estaban en la orilla; los pescadores, que habían desembarcado, estaban lavando las redes. Subiendo a una de las barcas, que era la de Simón, le pidió que la apartara un poco de tierra. Desde la barca, sentado, enseñaba a la gente. Cuando acabó de hablar, dijo a Simón: «Rema mar adentro, y echad vuestras redes para la pesca». Respondió Simón y dijo: «Maestro, hemos estado bregando toda la noche y no hemos recogido nada; pero, por tu palabra, echaré las redes». Y, puestos a la obra, hicieron una redada tan grande de peces que las redes comenzaban a reventarse. Entonces hicieron señas a los compañeros, que estaban en la otra barca para que vinieran a echarles una mano. Vinieron y llenaron las dos barcas, hasta el punto de que casi se hundían. Al ver esto, Simón Pedro se echó a los pies de Jesús diciendo: «Señor, apártate de mí, que soy un hombre pecador». Y es que el estupor se había apoderado de él y de los que estaban con él, por la redada de peces que habían recogido; y lo mismo les pasaba a Santiago y Juan, hijos de Zebedeu, que eran compañeros de Simón. Y Jesús dijo a Simón: «No temas; desde ahora serás pescador de hombres». Entonces sacaron las barcas a tierra y, dejándolo todo, lo siguieron.